

BÓG OBJAWIAJĄCY SIĘ ODPOWIEDZIĄ NA PRAGNIENIA CZŁOWIEKA.

O głębokości bogactw, mądrości i wiedzy Boga!

Jakże niezbadane są Jego wyroki i nie do wysledzenia Jego drogi! Kto bowiem poznał myśl Pana, albo kto był Jego doradcą? Kto Go pierwszy obdarował, aby na wzajem otrzymać odpłatę? Albowiem z Niego i przez Niego i dla Niego jest wszystko. Jemu chwała na wieki. Amen. (Rz 11, 33-36)

1. Człowieka określa się przy pomocy wielu definicji, twierdzeń, wypowiedzi, które mimo iż są aspektowe, fragmentaryczne, w jakiejś mierze oddają prawdę o nim. Można więc, między innymi, nazwać człowieka istotą pytającą, poszukującą. Ludzie zawsze chcieli i chcą wiedzieć, chcą poznawać, stawiają pytania. Pojawia się zatem problem: Czy człowiek kiedykolwiek będzie wiedział wszystko, czy zaspokoi swój głód wiedzy, czy odpowie sobie na wszystkie pytania? Kościół podejmując to zagadnienie nie próbuje odpowiadać na stawiane pytania, wskazuje jedynie na Źródło odpowiedzi, na Boga, który „może zaspokoić myśli i pragnienia serca”. Bóg daje się poznać człowiekowi. Prawda ta zaliczana jest do fundamentalnych, najbardziej podstawowych ponieważ z niej wywodzi się cały trud poszukiwania i formułowania pytań.

2. Nasze wyobrażenia o Bogu ciągle napotykać na trudności, wciąż zmieniają się. Wyruszamy w drogę, próbujemy pogłębiać wiarę, staramy się zrozumieć. Kiedy wydaje się, że już wiemy, że poznaliśmy widzimy, ile w tej wiedzy jest niewiedzy, ile pytań, ile problemów. Im żarliwiej poszukujemy, tym jaśniej ukazuje się nam niewystarczalność wszystkich dotychczasowych rozwiązań i odpowiedzi. Pragnienie zrozumienia, poznania, tak bardzo ważne dla człowieka, może zaspokoić tylko Bóg, który pozwala się poznać, który wychodzi naprzeciw naszym wysiłkom, który daje się swemu stworzeniu. „Na mocy swego całkowicie wolnego postanowienia Bóg objawia się i udziela człowiekowi. Czyni to, objawiając swoją tajemnicę, swój zamysł życzliwości, który odwiecznie przygotował w Chrystusie dla dobra wszystkich ludzi” (KKK 50). Bóg Objawiając się zaspakaja pragnienia człowieka, (te najbardziej podstawowe), wychodzi na przeciw jego potrzebom, odpowiada na najtrudniejsze pytania.

3. Katechizm, rozważanie na temat Objawienia się Boga, rozpoczyna od przypomnienia wypowiedzi konstytucji *Dei verbum* „Spodobało się Bogu w swej dobroci i mądrości objawić siebie samego i ujawnić nam tajemnice woli swojej, dzięki której przez Chrystusa, Słowo Wcielone, ludzie mają dostęp do Ojca w Duchu Świętym i stają się uczestnikami Boskiej natury” *Bóg, który zamieszkuje „światłość niedostępną” (1 Tm 6, 16), pragnie udzielać swego Boskiego życia ludziom stworzonym. W sposób wolny przez Niego, by w swoim jedynym Synu uczynić ich przybranymi synami”*.

Bóg przez Objawienie mówi człowiekowi „kocham cię” - -prawdę i rzeczywistość tych słów możemy poznać jedynie w wierze.

Każda stronica Biblii daje świadectwo o miłości Boga do człowieka. Bóg mieszkający w niedostępnej światłości wyszedł ze swego ukrycia i objawił się nam (por. Rz 16, 25; Ef 1, 9).

W poszukiwaniu Boga, w stawianiu pytań człowiek nie zwraca się w próżnię. Bóg wychodzi mu na przeciw. Zbliża się i daje poznać swoje dzieła. **Objawia nam nie tylko, że**

jest, ale i to, że Jest Bogiem osobowym, że jest Emanuelem, Bogiem z nami, zapraszającym i przyjmującym nas do wspólnoty ze sobą. Staje się naszym Bogiem, Bogiem dla nas. Nie jest już Bogiem zamieszkującym światłość niedostępną, strasznym i odległym, jest blisko nas. Pokazując jakim jest, objawiając siebie samego, uzdalnia ludzi do dawania Mu odpowiedzi, do poznawania Go, do miłowania ponad wszystko (por. KKK 52). Uzdalnia człowieka do wiary, która wyprzedza Objawienie się Boga, która jest poniekąd odpowiedzią na Objawienie Boże . Od pradawnych czasów aż do naszej epoki znajdujemy u różnych narodów jakieś rozpoznanie owej tajemniczej mocy, która obecna jest w biegu spraw świata i wydarzeniach ludzkiego życia.

Kościół katolicki nic nie odrzuca z tego, co w religiach owych prawdziwe jest i święte. Ze szczerym szacunkiem odnosi się do owych sposobów działania i życia, do owych nakazów i doktryn , które chociaż w wielu wypadkach różnią się od zasad przez niego wyznawanych i głoszonych, nierzadko jednak odbijają promień owej Prawdy, która oświeca wszystkich ludzi" (DRN 2). Bóg daje się poznać poprzez różne religie, niejako etapami wchodzi w historię człowieka i świata, zaspokajając pragnienia, których jest źródłem. Święty Ireneusz, na którego powołuje się Katechizm mówi o „przywyczajaniu człowieka do objęcia Boga, a Boga do zamieszkania w człowieku, zgodnie z upodobaniem Ojca" (św. Ireneusz)

Co więcej Bóg chce się objawić człowiekowi nie tylko jako jednostce niezależnej od innych ale także jako istocie żyjącej w społeczności, w Kościele, historii. Dlatego dzieje świata, dzieje społeczeństw, religii i dzieje człowieka i oczywiście „dzieje Boga" są ze sobą ściśle powiązane. Stąd pytania, stąd problemy, poszukiwania, na które Bóg objawiający się człowiekowi ciągle odpowiada a człowiek podejmuje tę odpowiedź w wierze. Bóg dający się poznać człowiekowi uzdalnia człowieka do poznania Go. Poznanie to ma charakter indywidualny i społeczny. Poznaje Boga człowiek, poznają Boga społeczeństwa, poznaje Go cała ludzkość. Objawienie ma charakter publiczny tzn. jest kierowane do wszystkich ludzi, chociaż dzieje się poprzez poszczególnych ludzi. Przez Objawienie cząstkowe przygotowuje Bóg ludzkość do Objawienia ostatecznego w Jezusie Chrystusie.

4. Jako Kościół żyjemy w dobie wypełniania się Objawienia. Otrzymaliśmy cały depozyt wiary, całą prawdę o Bogu. Do tej prawdy mamy dorastać jako ludzie jako Kościół, dorastać w wierze. Ta prawda dzisiaj tak często przypominana ma nas na nowo otworzyć na rzeczywistość Boga. Jak to uczynić, jak przyjąć propozycję miłującego Stwórcy i Ojca?

Po pierwsze, powinniśmy sobie uświadomić, że to Bóg wychodzi ku nam, oświeca światłem swej prawdy, otwiera oczy serca (por. Ef 1, 18). Co więcej uczynił nas gotowymi do przyjęcia swojej propozycji. Człowiek ze swej natury jest otwarty na Boga , bo jest dziełem Boga. Wszelkie pragnienia, których źródłem jest Bóg, mogą być zaspokojone tylko przez Niego. Bóg objawiający się człowiekowi zaspokaja jego pragnienia. Sam Bóg przekonuje człowieka i pozwala mu zrozumieć prawdę.

Wszystko to dzieje się, tylko i wyłącznie za przyzwoleniem istoty odpowiedzialnej - człowieka. Bóg objawiając się, skierowuje się do całego człowieka. Nie chodzi Mu tylko o intelekt czy uczucia, chodzi Mu o całego człowieka. Dlatego przyjęcie objawienia, czyli odpowiedzi, dawanej przez Boga, jest możliwe, gdy człowiek otworzy się na Niego całą swoją egzystencją, całym swoim życiem.

Przyjęcie odpowiedzi, czyli akt wiary ze strony człowieka jest trójstopniowy:

- wierzę, że Bóg jest, i że się objawił,
- wierzę Bogu, to znaczy ufam Mu i zawierzam całkowicie siebie,
- wierzę w Boga to znaczy idę ku Niemu i z Nim.

Wiara jest w pełni dziełem Boga i dziełem człowieka. W wierze dopełniają się więzi między Bogiem i ludźmi.

Bóg objawiając się uzdalnia człowieka do przyjęcia zbawienia. Zbawienie nie jest jakąś przyrodzoną własnością człowieka ale jest pewnością nadziei, która pyta, poszukuje, która jest zagrożona z różnych stron. Człowiek jest istotą w drodze. Droga ta, jest ze strony Boga zabezpieczona różnymi drogowskazami, znakami, wskazówkami danymi w Objawieniu. Często jednak jest to niewystarczające. Rzeczywistość, w której żyjemy posługuje się innym językiem, daje inne propozycje, często fałszywe, ale przemawiające do współczesnego człowieka. Propozycje tzw. „świata” bardziej pociągają współczesnych niż Ewangelia. Wszystkie absurdy życia, niezawinione cierpienie, okrucieństwo śmierci, nieszczęścia zdają się urągać orędziu miłości. Człowiek wierzący nie powinien ignorować rodzących się pytań, nie może przed nimi kapitulować. Musi we współczesnym świecie na nowo odczytać Boże Objawienie, w którym znajdzie odpowiedzi na pytania, problemy towarzyszące jego życiu. Bóg ciągle objawiający się odpowiada na pytania człowieka. Człowiek powinien tylko chcieć usłyszeć odpowiedź, pozwolić zaspokoić Bogu pragnienia serca.

. Modlitwa

*Wierzę, że życie nie jest przygoda,
którą można przeżywać według
zmieniających się prądów mody,
ale pełnym zapału wypełnianiem planu,
jaki Bóg ma w stosunku do każdego z nas:
planu miłości, która przemienia
nasze ludzkie życie.
Wierzę, że największą radością człowieka
jest spotkanie z Jezusem Chrystusem,
Bogiem - Człowiekiem. W Nim wszystko
- nędza ludzka, grzechy, historia, nadzieja –
nabiera nowego wymiaru i znaczenia.
Wierzę, że człowiek może się odrodzić
do prawdziwego i godnego życia
w każdym momencie swojej egzystencji.
Wypełniając do końca wolę Bożą może
nie tylko stać się wolnym - ale także zwyciężyć zło.*
(Tomasz Merton)

(opr. na bazie „Wyznawać wiarę dzisiaj”, KKK i środowiska naukowego KUL-u.)

**Katechezy dla dorosłych wygłaszane są w kościele, w każdy
trzeci wtorek miesiąca podczas Mszy św. o godz. 18.00.
Zapraszamy.**